

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. Z.**
datum X., státní příslušnost X.
t. č. pobytem v X.
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2021, č. j. KRPB-39799-24/ČJ-2021-060022-Z,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států EU dále též „Nařízení EU č. 604/2013“). Doba zajištění žalobce byla stanovena podle § 125 odst. 1 ZPC na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5. 3. 2021 do 5. 4. 2021.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě prostřednictvím zástupce uvedl, že výrok rozhodnutí shledává vnitřně rozporným, neboť jednak konstatuje omezení osobní svobody od 5. 3. 2021 do 5. 4. 2021 a současně stanovuje omezení osobní svobody na 32 dnů. Přitom se však dle žalobce jedná pouze o 31 dnů. Pokud by mělo zajištění trvat 32 dnů, muselo by podle žalobce trvat od okamžiku zajištění dne 5. 3. 2021 do 6. 4. 2021. Tato rozpornost nebyla vyjasněna ani v odůvodnění rozhodnutí. K rozpornosti tak dochází i mezi výrokem a odůvodněním. Z tohoto důvodu je rozhodnutí nesrozumitelné.
3. Ze sdělení Ministerstva vnitra vyplývá, že veškeré dublinské transfery jsou z důvodu epidemiologické situace ve vztahu k šíření onemocnění Covid-19 pozastaveny. Ze statistik také vyplývá, že v období od března do prosince 2020 nedošlo k realizaci jediného transferu cizinců do Rumunska. Žalovaná tedy mohla rozumně očekávat, že realizace předání žalobce do Rumunska neproběhne, pročez primárně nemělo vůbec dojít k jeho zajištění. Pokud žalovaná odkazovala na to, že má dojít k postupné obnově transferů, pak ke dni podání žaloby k této obnově nedošlo, a není tak důvod se domnívat, že k tomu v nejbližších týdnech dojde. Žalované muselo být známo, že realizace dublinských transferů je natolik omezena, že neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost realizovat v době zajištění žalobce transfer, proto nemělo dojít k jeho zajištění, protože zde chybí účel zajištění. Žalovaná měla s ohledem na přísné podmínky pro vstup na území jakéhokoliv státu zjišťovat, zda v současné situaci tyto země přijímají dublinské transfery a informace o tom měla být založena ve správním spise. V aktuální situaci je fakticky vyloučeno předání žalobce. Žalovaná tedy nesprávně zvážila nerealizovatelnost účelu zajištění žalobce.
4. Kromě nerealizovatelnosti účelu zajištění je žalovaná rovněž povinna předběžně posoudit, zda existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Ačkoliv se žalovaná v tomto směru překážkou realizace účelu zabývala, nelze přisvědčit tomu, že by v tomto směru dostala naplnění zásady materiální pravdy. Žalovaná vychází z informací zastaralých a neaktuálních. Žalobce byl umístěn v táboře u Temešváru. Rumunské hnutí Dreptul la Oras publikovalo v březnu 2021 na svém kanálu komentář k podmínkám v táboře, a také fotografie ze zařízení. Uvedla zde také komentář, že v důsledku tzv. lockdownu policie

násilím umisťovala migranty do karantény v Temešváru, popř. do zařízení v jiných městech. Dle fotografií však tato centra neodpovídají ubytovacím standardům, kdy v jednom pokoji je asi 17 – 20 osob s přístupem na jednu toaletu a sdílenou kuchyni. Jejich pohyb je monitorován kamerovým systémem. K obsahu Informace OAMP MV ČR žalobce poukázal na absenci kvalitního tlumočení, kdy současně není pořizován videozáznam, nýbrž pouze doslovný přepis. Opravný prostředek proti rozhodnutí soudu je možný pouze při standardním řízení, při zrychleném se již nelze bránit. Žadatelé radící se k tzv. zranitelným skupinám mohou získat právní pomoc od nevládních neziskových organizací. Není však zřejmé, v jakém jazyce má být tato základní právní asistence poskytována. Ačkoliv je žadatelům o mezinárodní ochranu zajištěn přístup k základním službám, např. lékařské a psychologické péči nebo vzdělání, jejich dostupnost se liší podle typu zařízení a často je suplována neziskovými organizacemi. V Temešváru fungovaly pro ubytování dvě budovy, v každé z nich byla jedna kuchyňka a jedna z budov byla vyhrazena pro rodiny s dětmi. Středisko nebylo plně bezbariérové. Zde si v roce 2019 přes opakované provádění dezinfekcí stěžovali na nízkou úroveň sociálních a hygienických zařízení. V odvolacím řízení nemají žadatelé nárok na bezplatného právního zástupce u soudu. Následně je možnost požádat soud o ustanovení advokáta. Jedním z problémů je jazyková bariéra. Právníci placení ze státní pomoci nechtějí využívat služeb tlumočnicků, někteří advokáti neznají azylové právo. Jen výjimečně hovoří se žadateli. Celé zařízení regionálního centra v Temešváru je rozděleno do 4 budov, 2 z nich jsou určeny k bydlení. Každá z těchto budov má 12 pokojů s 12 postelemi. Každá z budov má 1 kuchyni. Budova B je určena rodinám a má pouze 2 lednice a 2 koupelny.

5. Žalobce má za to, že zde neexistuje reálný předpoklad naplnění účelu jeho zajištění, a to ze dvou důvodů: Dublinské transfery do Rumunska nejsou od propuknutí pandemie realizovány a nelze se domnívat, že by se situace v nejbližších týdnech změnila, což muselo být v době jeho zajištění dobře známo; druhým důvodem je překážka v systematických nedostacích azylového řízení a v podmínkách přijetí žadatelů, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaná porušila zásadu materiální pravdy a § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Proto je napadené rozhodnutí nezákonné.
6. Žalobce ihned při svém zajištění uvedl, že se narodil dne 6. 5. 2005. Tuto skutečnost mu sdělila rodina před opuštěním Afghánistánu. Že je nezletilý uváděl i v Rumunsku, avšak Rumunský úředník jej udělal starším a zapsal datum X. Žalovaná nyní protokoluje, že datum narození žalobce je neznámé, avšak žalobce uvedl, kdy se narodil. Žalobce také předkládá dokument s fotografií tzv. tazkiry v jazyce paštunském, kde je uvedeno jméno X. (příjmení chybí), jméno otce X., jméno prarodiče X., dále: „vypadá na 16 let“ (datum není uvedeno), datum vystavení dokumentu: 1399 (aktuální rok v Afghánistánu ve vztahu ke gregoriánskému kalendáři vydáno před necelým rokem), dále údaj o náboženství (islám), národnosti (afghánská), povolání (bez zaměstnání), pohlaví muž a občanský stav svobodný.
7. Naproti tomu žalovaná opřela své závěry pouze o výsledky rentgenových zkoušek tzv. kostního věku žalobce. Ačkoliv judikatura NSS v minulosti nevyloučila využití lékařských metod stanovení biologického věku pro určení věku kalendářního, lze citovat např. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2020, odst. 44, z něhož mj. vyplývá, že lze poukázat např. na judikaturu švýcarského Federálního správního soudu, která vychází

z toho, že výsledek vyšetření zápěstní kosti má omezenou autoritativní hodnotu – zvláště po dosažení věku 16 let je důkazní hodnota vyšetření nižší a nelze z ní jednoznačně usuzovat na skutečný věk. Výpověď dotčeného cizince tak zjištěný výsledek vyšetření věku nemůže zpochybnit, ledaže by byl vyšší o 3 a více let oproti cizincem udávanému věku. Jako jediný důkaz je tak výsledek vyšetření kostního věku uznáván v případě, že by odchylka oproti udávanému věku byla vyšší než 3 roky. Dále žalobce odkázal také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2020, č. j. 19 A 49/2020-36.

8. V případě žalobce bylo při přetrvávajících pochybnostech a absenci dalších důkazů nutné v souladu s § 129 odst. 5 poslední věty ZPC hledět na žalobce jako na nezletilého bez doprovodu. Žalovaná však postupovala s tímto ustanovením v rozporu a žalobce vystavila nezákonnému omezení jeho osobní svobody, navíc v podmínkách ZZC Balková, které nesplňuje podmínky pro umístění nezletilých cizinců bez doprovodu. Zajištění žalobce bylo možné pouze v případě naplnění podmínek uvedených v § 129 odst. 5 ZPC, tedy pouze v případě, je-li tu důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž to musí být v jeho zájmu a v souladu s Úmluvou o právech dítěte.
9. Závěrem žalobce žalované vytkl, že nedostatečně zjistila skutkový stav ve vztahu k postavení žalobce coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná totiž opomenula zodpovědět důležitou otázku, zda je žalobce považován za žadatele o udělení mezinárodní ochrany a zda mu náleží s ním související práva (zda tedy již učinil žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které nebylo dosud pravomocně rozhodnutí).
10. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalované zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná v podaném vyjádření zcela odmítla oprávněnost námitek uplatněných v žalobě. Dále se věnovala jednotlivým žalobním námitkám a vysvětlovala jejich nedůvodnost. K první žalobní námitce žalovaná uvedla, že se nezakládá na pravdě, a že doba zajištění žalobce byla skutečně stanovena na 32 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody (5. 3. 2021 - 5. 4. 2021). Žalovaná považuje výrok, kterým byla stanovena doba zajištění žalobce, za zcela srozumitelný, přezkoumatelný a zákonný.
12. Dále žalovaná sice vyslovila částečný souhlas s žalobcem v tom, že díky epidemiologické situaci došlo v období od března 2020 do ledna 2021 ke zmaření určitého počtu dublinských transferů cizinců, avšak to neznamená, že by veškeré transfery byly pozastaveny, jak chybně uváděl žalobce. Takovou oficiální informací žalovaná nedisponuje a uvedenému závěru nenaspědčují ani statistická data Ministerstva vnitra. Za uvedené období se uskutečnilo 101 transferů, z toho 76 do ČR a 25 z ČR. Členské státy tedy na své závazky nerezignovaly a dublinské transfery mezi sebou realizovaly. V době vydání napadeného rozhodnutí existoval reálný předpoklad, že žalobce bude přemístěn do Rumunska, a nešlo tedy o bezúčelné omezení jeho osobní svobody. K používání statistik pro hodnocení úspěšnosti předávání cizinců do příslušného členského státu se vyjádřil i NSS v rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55, v němž dospěl k závěru, že ze

statistik za minulé období nelze mechanicky a bez dalšího dovozovat, že i do budoucna absentuje reálný předpoklad dosažení účelu zajištění. K tomu žalovaná doplnila, že na den 24. 3. 2021 byl naplánován letecký transfer 10 cizinců z ČR do Rumunska a další letecké transfery by se měly uskutečnit v průběhu dubna 2021 (jde o telefonickou informaci ze dne 12. 3. 2021 od vedoucí oddělení dublinského střediska Ministerstva vnitra).

13. Otázkou existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o azyl v Rumunsku se žalovaná v napadeném rozhodnutí důkladně zabývala a svůj závěr o tom, že tamní azylový systém a podmínky přijetí žadatelů o azyl nevykazují nedostatky takového rázu, aby nesly znaky nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, přezkoumatelně zdůvodnila. Zde žalovaná odkázala na závěry NSS v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87. Předání cizince v daném případě není v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými členskými státy EU, protože zajištění žalobce za účelem jeho předání do Rumunska je zcela v souladu s cíli dublinského nařízení.
14. Od samého počátku v případě žalobce panovaly důvodné pochybnosti o jeho věku. Z jeho vzhledu bylo evidentní, že mu je více než udávaných 16 let. Jelikož žalobce neměl u sebe žádný doklad, z něhož by bylo možné jeho totožnost ověřit, ani případnou fotokopii dokladu uloženou v mobilním telefonu, jak to cizinci občas mívají, vyžádala žalovaná ve Fakultní nemocnici Brno lékařské vyšetření za účelem zjištění biologického (kostního) věku žalobce. Z podané lékařské zprávy vyplynulo, že jeho biologický věk odpovídá 19 letům a více. Vzhledem k jeho vzhledu i zjištěným informacím má žalovaná za prokázané, že je žalobce osobou zletilou. Zde žalovaná odkázala mj. na rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46. Žalovaná má za to, že v řízení nepochybila, pokud cizinci nepřiznala postavení nezletilého cizince bez doprovodu. Tvrzené nezletilosti neuvěřil ani sociální pracovník oddělení sociálně-právní ochrany dětí, ÚMČ Brno-sever, jenž byl přítomen při provádění procesních úkonů v řízení o zajištění žalobce (viz list č. 29 správního spisu).
15. K předkládané fotokopii dokladu tzv. tazkiry žalovaná uvedla, že tímto dokumentem prokázat věk žalobce nelze. V rubrice věk je uveden záznam „vypadá na 16 let“, což je zcela neurčitě formulovaný záznam. Navíc není zřejmé, z čeho vystavující orgán při určení věku žalobce vycházel. Pokud žalobce opustil Afghánistán před rokem a půl, jak sám do protokolu uvedl, a doklad byl vystaven v Afghánistánu před necelým rokem, pak je zřejmé, že vystavující orgán neměl při vydání dokladu fyzicky žalobce před sebou a jeho věk pouze odhadoval, a to nejspíš z fotografie obličeje žalobce připojené na dokladu. Přitom tato fotografie mohla být pořízena někdy v dávné minulosti, kdy mu skutečně bylo 16 let. Nutno uzavřít, že fotokopie předkládaného dokladu neprokazuje současný věk žalobce.
16. Prověrkou otisku prstů žalobce v informačním systému EURODAC byla zjištěna shoda se záznamem pořízeným dne 26. 2. 2021 v Rumunsku. Dále bylo zjištěno, že žalobce je držitelem průkazu žadatele o azyl č. 176921/21 vystaveným v Rumunsku. Je tedy evidentní, že žalobce v měsíci únoru 2021 požádal v Rumunsku o mezinárodní ochranu. Ve věci byly splněny podmínky pro zahájení tzv. dublinského řízení za účelem určení členského státu, který bude příslušný k posouzení žádosti cizince o mezinárodní ochranu, a také přemístění cizince do tohoto státu (Rumunsko).

17. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s § 172 odst. 5 ZPC, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nařízení jednání nepožadovali) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v souladu s § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
19. Krajský soud ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Dne 5. 3. 2021 v 10:02 hod. v Brně na ulici Nádražní před vstupem do podchodu u nádražní budovy kontrolovala hlídka Městské policie Brno tři cizince, státní příslušnosti Afghánistán, bez cestovních dokladů a mezi nimi i cizince, který byl později ztotožněn jako žalobce, datum narození neznámé, státní příslušnost Afghánistán. Žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu na území ČR. Předložil pouze průkaz žadatele o azyl v Rumunsku č. X. V této situaci nezbylo, než aby ho hlídka policie zajistila a eskortovala na pracoviště Policie ČR k dalšímu opatření. Provedením otisku prstů a následným porovnáním v systému EUODAC byla shledána shoda s ID: X. Ke své totožnosti (za přítomnosti tlumočníka) žalobce uvedl, že se jmenuje X., narodil se X. (k datu rozhodnutí by měl 15 let a 10 měsíců) a je státní příslušník Afghánistánu. Vzhledem ke zřejmým pochybnostem o věku žalobce, zejména pro jeho aktuální vzhled, jenž neodpovídal uváděnému věku, nechala provést žalovaná u žalobce vyšetření RTG levé ruky – kostní věk dle metody Pyle – Greulich ve Fakultní nemocnici Brno. Dle tohoto vyšetření bylo zjištěno, že kostní věk žalobce odpovídá 19 a více roků věku. Proto žalovaná vzala za prokázané, že žalobce je osobou starší 18 let a takto bylo s ní v řízení postupováno.
20. Dne 5. 3. 2021 žalobce do protokolu o podání vysvětlení dále uvedl, že v Rumunsku vystupoval pod jménem X., nar. X., kvůli tomu, že jej rumunský úředník udělal starším. V Afghánistánu bydlel na adrese X. Otec již zemřel, jmenoval se X. Matka se jmenuje X a je jí asi 50 let. Telefonní kontakt na ni nemá. Telefon nemá vůbec. Dále má žalobce tři mladší bratry, všichni žijí v Afghánistánu. Cílem cesty žalobce je Belgie, kde chce požádat o azyl a pak tam dále žít. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádnou chorobou netrpí. Cestovní pas nemá, zůstal v Afghánistánu. Je si vědom neoprávněného pobytu, neboť žádné oprávnění k pobytu na území nemá. Z Afghánistánu odešel asi před rokem a půl (poznámka soudu: cca září 2019). Důvodem jeho odchodu bylo to, že otec sloužil v afghánské armádě a padl v boji. Bez cestovního dokladu šel do Pákistánu, pak Turecka, Řecka, Srbska a do Rumunska. Cestu mu financoval jeho strýc žijící v Afghánistánu. Cesta z Afghánistánu byla částečně provedena za pomoci převaděčů. V Rumunsku o azylu nežádal, pouze mu tam brali otisky prstů. Nemá žádnou rodinu či příbuzné v ČR ani jinde v EU. Do ČR se dostal tak, že kontaktní člověk od převaděče jej vytáhl z tábora a v Temešváru jim koupil lístek na vlak. Dvě hodiny jeli vlakem (asi 8 či 9 lidí a s nimi i tento člověk). Následně vystoupili a 20 minut šli k pěšky k velkému parkovišti, kde stála velká nákladní auta. Převaděč je přivedl ke kamionu, kde další 2 převaděči roztrhali plachtu

shora návěsu a 6 jich tam do návěsu nastoupilo. To se událo ještě v Rumunsku. V kamionu cestovali až do té doby, dokud kamion nezastavil u nějakého lesíka u fabriky, kde vystoupili ven z kamionu a utekli. Po cestě se rozdělili. Dne 6. 3. do protokolu dále uvedl, že i přes výsledek vyšetření jeho kostního věku trvá na svém datu narození, které v řízení sděloval, tedy X. K prokázání své totožnosti nemá žádný doklad. Do Rumunska se dobrovolně vrátit nechce, chce se dostat pouze do Belgie a nikam jinak. V České republice nehodlá požádat o azyl.

21. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce dne 5. 3. 2021 neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR (bez cestovního dokladu a bez příslušného oprávnění k pobytu). Dále bylo ověřeno, že je žalobce veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU, a to v Rumunsku, kde již požádal o azyl. Tato země je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a je v souladu s Nařízením EU č. 604/2013 povinna žalobce coby žadatele přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno. S ohledem na výše uvedené důvody (neoprávněný vstup a pobyt na území, a také vedení žalobce jako žadatele o přiznání mezinárodní ochrany v Rumunsku) byly shledány oprávněné důvody pro zahájení řízení podle Nařízení EU č. 604/2013, v jehož rámci bude rozhodnuto o předání žalobce na území příslušného členského státu EU, v daném případě do Rumunska. Vesmyslu čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení EU č. 604/2013 je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek uvedených v čl. 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl, a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Jelikož žalobce vstoupil dne 5. 3. 2021 na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, porušil povinnost cizince uvedenou v § 103 písm. n) ZPC, čímž se dopustil přestupku dle § 156 odst. 1 písm. f) ZPC. Z uvedených ustanovení vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud ZPC nestanoví jinak. Zde pak nastupuje aplikace čl. 28 odst. 2 Nařízení EU č. 604/2013, podle něhož mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a to pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze-li účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
22. Podle § 129 odst. 4 ZPC policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU (Nařízení EU č. 604/2013), pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU přímo nesousedícího s ČR, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
23. Podle § 129 odst. 1 ZPC platí, že nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané

s jiným členským státem EU přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu EU, policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

24. Podle § 129 odst. 3 ZPC nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení a ni přezkumné řízení nejsou přípustné.
25. Podle § 125 odst. 1 ZPC nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
26. Shora uvedená skutková zjištění a dále citovaná zákonná ustanovení ovlivnila rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 ZPC. Při rozhodování o zajištění žalobce totiž bylo z provedených zjištění logicky dovozeno, že u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku (§ 129 odst. 4 ZPC), a to při naplnění hned několika objektivních kritérií. Žalobce přicestoval a pobýval na území ČR dne 5. 3. 2021 bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, tedy neoprávněně. Současně bylo z výpovědi žalobce do protokolu (za přítomnosti tlumočníka) zjištěno, že se do Rumunska v žádném případě nechce vrátit, na území ČR nemá žádné zázemí a nezná český jazyk. Nemá ani dostatečné finanční prostředky na zajištění základních životních potřeb, tj. obživy a ubytování. V ČR je poprvé a nemá žádnou adresu místa pobytu. Všechny tyto okolnosti by případný dobrovolný pobyt žalobce na území ČR po dobu vedeného řízení znesnadňovaly. Jeho dobrovolný pobyt na území se tak jevil jako nereálný. Ale také dobrovolný návrat zpět do Rumunska, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany, se jeví rovněž jako vyloučený. Žalobce se odmítl tam vrátit a uvedl, že jediným cílem jeho cesty je Belgie. Tam chce požádat o azyl a žít. To sám žalobce vypověděl do protokolu. Uvedené je podloženo i samotným cestováním žalobce, který přicestoval nelegálně v úkrytu nákladního automobilu z Rumunska a chtěl pokračovat dále do Belgie, přičemž ihned uvedl, že se do Rumunska vrátit nehodlá.
27. Ve shodě s žalovanou lze tedy uzavřít, že žalobce se pohyboval na území ČR bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu a současně dal zřetelně najevo, že nebude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do Rumunska jako země příslušné k vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž že se bude nekontrolovaně a svévolně pohybovat mezi jednotlivými členskými státy EU, což není možné akceptovat. Svým jednáním žalobce také dal najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy určující vstup a pobyt cizinců na území členských států EU, pročež bylo možné učinit závěr o tom, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku.
28. S hodnocením shora popsaného skutkového stavu lze také ve shodě s žalovanou dospět k závěru, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření za účelem vycestování z území ve smyslu § 123b ZPC, neboť žalobce neoprávněně a bez dokladů vstoupil na území ČR, nemá zde adresu místa pobytu, kde by se hodlal zdržovat, za účelem provedení pobytové kontroly (nemá zde ani žádné příbuzné či známé) a nemá ani adekvátní finanční

prostředky, na základě kterých by bylo možné uvažovat o aplikaci § 123b ZPC. Na území se nenachází ani jiný složitel, který by mohl žalobci ve složení peněžních prostředků pomoci (občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území). Není zjevně proveditelné ani to, že by žalobce se policii pravidelně osobně hlásil ve stanovené době, neboť žalobce nehodlá setrvat na území ČR, ale za každých okolností se chce dostat do Belgie. Zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b ZPC nebylo možné uložit též z důvodu nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR ze strany žalobce a možného zmaření správního rozhodnutí za účelem předání žalobce do jiného státu vázaného přímo použitelným předpisem EU. Oprávněnost těchto závěrů potvrdil i sám žalobce, neboť z jeho vyjádření jasně vyplýval úmysl nevrátit se do země, kde je veden jako žadatel o azyl (Rumunsko).

29. Žalovaná zcela v souladu se zákonem také postupovala realizovatelnost účelu zajištění, tedy možnost předání žalobce do Rumunska, a také zda nebude vydaným rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Dospěla k závěru, že nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce, neboť na území ČR i EU žalobce nemá rodinu ani žádné jiné vazby. Jeho rodina žije v Afghánistánu. Stejně tak byla shledána potencialita předání žalobce do Rumunska a to i přes současnou epidemiologickou situaci v Evropě s onemocněním Covid-19 způsobeným novým koronavirem SARS-CoV-2, když toto v současné době nijak nebude bránit předání žalobce do Rumunska, kde je veden jako žadatel o azyl. Žalovaná ověřila, že případné předání žalobce do Rumunska neodporuje čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Rumunsko, jakožto členský stát ERU, je v azylové proceduře povinno dodržovat minimální standardy ochrany základních lidských práv stanovené unijním i mezinárodním právem. Není známo, že by některý z výkonných orgánů EU nebo Ministerstvo vnitra ČR vydaly závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo, že tyto minimální standardy ochrany základních lidských práv Rumunsko nedodržuje. V evropské azylové databázi AIDA, jenž mapuje azylové procedury zemí EU, není o průběhu azylového řízení v Rumunsku žádná informace a ani mezinárodními nevládními organizacemi se neobjevila žádná kritická informace o azylovém řízení v Rumunsku. Z veřejně dostupných zdrojů nevyplývají informace o tom, že by v této zemi byly zjištěny systematické nedostatky azylového řízení. Předání žalobce bylo tedy ze všech shora uvedených důvodů v době trvání zajištění uskutečnitelné a této realizaci nebránila žádná překážka.
30. První námitkou, kterou žalobce v žalobě uplatnil, bylo to, že doba zajištění žalobce odpovídala 31 dnům, avšak ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno, že se stanovuje na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5. 3. 2021 do 5. 4. 2021. Z tohoto důvodu žalobce shledával výrok vnitřně rozporným, a to i z toho důvodu, že v odůvodnění rozhodnutí nebyl tento rozpor vysvětlen. Soud se s touto argumentací neztotožnil.
31. Při stanovení doby zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce podle přímo použitelného právního předpisu EU, tedy Nařízení EU č. 6904/2013. Zohledněny byly také lhůty, kterými jsou státy dle uvedeného nařízení vázány při žádostech o předání cizince na území žádaného státu. Jde zejména o lhůtu jednoho měsíce, v němž Dublinské středisko, Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. Doba zajištění žalobce stanovená v rozsahu 32 dnů je v souladu s čl. 28 Nařízení EU č. 604/2013 a § 125 odst. 1 ZPC. Podle

čl. 28 odst. 3 Nařízení EU č. 604/2013 nesmí lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět překročit 1 měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Analogicky s ustanovením čl. 24 odst. 2 Nařízení EU č. 604/2013 tak lhůta 1 měsíc začíná běžet ode dne nalezení shody v systému EURODAC, tedy v případě žalobce od 5. 3. 2021. V posuzované věci lhůta zajištění končí dne 5. 4. 2021 a ve smyslu § 125 odst. 1 ZPC je počítána od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5. 3. 2021, kdy byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) ZPC. Po součtu lhůt dle aplikovaných předpisů tak byla žalobci stanovena doba zajištění na 32 dnů. Žalovaná k tomu v rozhodnutí uvedla, že na počátku lhůty dojde k předložení žádosti Rumunsku o převzetí žalobce, protistrana bude mít lhůtu 2 týdnů na to, aby se k řízení vyjádřila. Nebude-li v této lhůtě poskytnuta odpověď, má se za to, že bylo žádosti vyhověno. Krajský soud je ve shodě s žalovanou přesvědčen, že takto stanovená doba zajištění je plně v souladu se shora uvedeným Nařízením EU č. 604/2013 a též zákonem o pobytu cizinců a směřuje k realizaci předání žalobce. V případě, že předání žalobce nebude v době zajištění realizováno a nadále budou trvat důvody pro omezení jeho osobní svobody, bude rozhodnuto o prodloužení zajištění.

32. Dle rozsudku NSS č. j. 7 Azs 11/2015-32 platí, že „*při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na 1 měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena 6týdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně 6 týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neodpověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (6 týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).*“
33. Pokud žalobce zcela neoprávněně tvrdil, že výrok rozhodnutí je vnitřně rozporný a též samo rozhodnutí je vnitřně rozporné proto, že žalobce byl omezen na osobní svobodě po dobu 31 dnů, přičemž ve výroku rozhodnutí je stanovena tato doba na 32 dnů, pak se takové tvrzení nezakládá na pravdě. Žalobce byl výrokem rozhodnutí žalované omezen na osobní svobodě od 5. 3. 2021 do 5. 4. 2021 (včetně těchto dnů), což skutečně představuje ve svém součtu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Není zřejmé, z čeho žalobce vycházel při svém tvrzení, že zajištění by mělo trvat pouze 31 dnů. Možná opomněl, že březen patří mezi delší měsíce a má celkem 31 dnů. Logicky i matematicky vychází omezení osobní svobody žalobce od 5. 3. 2021 do 5. 4. 2021 na celkem 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce. Rozhodnutí není z tohoto důvodu zmatečné, ani vnitřně rozporné. Stejně tak výrok rozhodnutí je zcela srozumitelný a i věcně správný.
34. Pokud žalobce namítal, že veškeré dublinské transfery jsou nyní z důvodu epidemiologické situace pozastaveny, a že ze statistik plyne, že v uvedeném období (zřejmě v období březen až prosinec 2020) nedošlo k realizaci jediného transferu do Rumunska, tak se jedná o spekulace žalobce, které ničím nedokládá. Není také zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že měla žalovaná očekávat, že realizace předání žalobce do Rumunska neproběhne, pročez nemělo být přistoupeno k jeho zajištění. Další z roviny spekulací žalobce bylo jeho tvrzení, že realizace dublinských transferů je natolik omezena, že neexistuje ani přiměřená

pravděpodobnost realizovat transfer cizince v době zajištění, přičemž k obnově transferů dosud nedošlo a ani není důvod se domnívat, že k tomu v nejbližších týdnech dojde. Soud k těmto spekulacím uvádí, že nejsou ničím podloženy. Ke dni vydání rozhodnutí soudu platila pro přesuny či transfery podmínka, a to negativní test na Covid-19 (pro vstup na území). S žalobcem lze souhlasit pouze v tom, že v souvislosti s epidemiologickou situací spojenou s šířením onemocnění Covid-19 skutečně došlo v období od března 2020 do ledna 2021 ke zmaření určitého počtu dublinských transferů, které měly být v uvedeném období realizovány. Dnes jsme však se znalostmi o tomto onemocnění mnohem dál a výše uvedené neznámá, že by veškeré transfery, jak bez rozdílu uvedl žalobce, byly pozastaveny. Taková oficiální informace neexistuje. Takovou oficiální informaci nedostala ani žalovaná, tedy že by v době vydání napadeného rozhodnutí byla realizace dublinských transferů pozastavena, přičemž této argumentaci žalobce nenasvědčovala ani statistická data Ministerstva vnitra. Podle těchto dat se v žalobcem zmiňovaném období uskutečnilo celkem 101 transferů, a z toho 76 do ČR a 25 z ČR. Je tedy zřejmé, že i v době pandemie onemocnění Covid-19 nerezignovaly členské státy na své závazky, které jim vyplývají z dublinského nařízení a realizovaly mezi sebou dublinské transfery, byť s určitým omezením.

35. I přes složitou epidemiologickou situaci v Evropě existoval v době vydání napadeného rozhodnutí reálný předpoklad přemístění žalobce do Rumunska, protože se nemohlo jednat o bezúčelné omezení jeho osobní svobody. Ke statistickému hodnocení úspěšnosti předávání cizinců do příslušného členského státu se vyjádřil i NSS ve svém rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55, v němž uvedl, že ze statistik za minulé období nelze mechanicky a bez dalšího dovozovat, že i do budoucna absentuje reálný předpoklad dosažení účelu zajištění. Žalovaná k tomuto bodu ve svém vyjádření dokonce poznamenala, že dne 24. 3. 2021 je naplánován letecky transfer 10 cizinců z ČR do Rumunska a další letecké transfery budou uskutečňovány i v průběhu měsíce dubna 2021 (žalovaná tuto informaci obdržela telefonicky dne 12. 3. 2021 od vedoucí oddělení Dublinského střediska, odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR).
36. Žalobce dále namítal, že v Rumunsku existují systematické nedostatky azylového řízení a nelidské podmínky přijetí žadatelů. Ačkoliv se žalovaná v tomto směru překážkou realizace účelu zajištění zabývala v napadeném rozhodnutí, podle žalobce nedostala naplnění základní materiální pravdy, přičemž vycházela ze zastaralých a neaktuálních informací. Krajský soud nemohl přisvědčit ani těmto námitkám žalobce uplatněným v tomto žalobním bodě.
37. Krajský soud uvádí, že otázkou existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o azyl v Rumunsku se žalovaná v napadeném rozhodnutí důkladně zabývala a své závěry o tom, že tamní azylový systém a podmínky přijetí žadatelů o azyl nevykazují nedostatky takového rázu, aby nesly znaky nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, přezkoumatelně zdůvodnila.
38. Dle rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87, může připadat deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zajišťujícímu orgánu jednoznačně zřejmé, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíli dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do

tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU. Krajský soud však k tomu uvádí, že dle recentní judikatury správních soudů však toto není případ Rumunska.

39. K tomuto žalobnímu bodu ještě soud uvádí, že žalobce v žalobě na straně 4 – 6 převážně cituje ze samotné podkladové Informace OAMP MV ČR ze dne 13. 8. 2020 o tom, co a jak v azylovém systému Rumunska fungovalo či nikoliv. Sám žalobce však konkrétní výtky příliš neformuloval. K údajné zastaralosti podkladových materiálů soud uvádí, že žalovaná nevycházela ze zastaralých a neaktuálních materiálů, podstatným podkladem byla Informace OAMP MV ČR ze dne 13. 8. 2020 a tento podklad nelze považovat za zastaralý či neaktuální, nýbrž je zcela v souladu i s recentní judikaturou správních soudů (ve vztahu k Rumunsku). Dále byly také v žalobě citovány jednotlivé pasáže či body z Informace OAMP MV ČR, v nichž bylo upozorňováno na některé nedostatky (umísťování do karantény v Temešváru, absence kvalitního tlumočení bez pořizování audio či videozáznamu, poskytování právní pomoci žadatelům náležejícím do zranitelné skupiny jen ve výjimečných případech, když mohou získat právní pomoc od nevládních neziskových organizací, dostupnost lékařské či psychologické péče se liší podle typu zařízení, může být nedostatečná a je suplována neziskovými organizacemi, nízká úroveň sociálních a hygienických zařízení v některých střediscích pro ubytování žadatelů, nedostatek tlumočnicků pro největší skupiny žadatelů o mezinárodní ochranu, publikace rozhodnutí na úřední desce soudů online někdy v anonymizované verzi, jindy i s osobními údaji žadatelů, některé organizace mají pouze omezené finanční prostředky pro bezplatné právní zastoupení u soudu v odvolacím řízení, někteří právníci se nevyznají v azylovém právu, některé zařízení střediska v Radauti je velmi opotřebované – dlažba i sporáky v kuchyni a matrace ke spaní, v případě zařízení v Temešváru – neuzamykatelné dámské toalety a problémy s hmyzem a nedostatkem informací o možnosti obdržet povlečení). Tyto však byly přímo citovány v Informaci OAMP MV ČR, s nimi při hodnocení situace v Rumunsku žalovaná pracovala a zcela po právu vyhodnotila azylový systém a podmínky přijetí žadatelů o azyl v Rumunsku za takového závažného rázu, že nenesou znaky nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. To také žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůvodnila. Obsah Informace OAMP MV ČR lze takto, i přes citované závady, podle soudu vyhodnotit. Aktuální zprávy v médiích i na internetu neinformují o žádných vážných závadách. Rumunsko, jakožto členský stát EU, je v azylové proceduře povinno dodržovat minimální standardy ochrany základních lidských práv stanovené unijním i mezinárodním právem. Není známo, že by některý z výkonných orgánů EU anebo ústřední orgán státní správy ČR (ministerstvo vnitra), vydal závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo, že tyto minimální standardy ochrany základních lidských práv Rumunsko nedodržuje. Současně není znám žádný rozsudek Soudního dvora Evropského soudu pro lidská práva či některého českého soudu, z něhož by bylo jednoznačně zřejmé, že by v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení). Také Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Ostatně ani žalobce ve své výpovědi do protokolu neuvedl žádné konkrétní a vážné důvody, pro které by se nemohl vrátit zpět do Rumunska. Takové důvody, na základě nichž by bylo možné usuzovat, že žalobci v této

zemi hrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalobce uváděl, že do Rumunska se v žádném případě vrátit nechce a chce pouze odcestovat do Belgie.

40. I přes výše uvedené žalovaná ve správním řízení zjišťovala, zda nebyly zveřejněny informace o případných systematických nedostatcích v azylovém řízení v Rumunsku. V evropské azylové databázi AIDA, která mapuje azylové procedury v jednotlivých zemích EU a Turecku, není o problematickém průběhu azylového řízení v Rumunsku žádná informace. Stejně tak se neobjevila žádná kritická informace o azylovém řízení v Rumunsku ani ve zprávách mezinárodní nevládní organizace Human Right Watch. Žalovaná rovněž prověřila výroční zprávy European Asylum Support Office (EASO), informace na stránkách Komisaře pro lidská práva též informace Rumunské nevládní organizace Generatie Tanara Romania, jenž spolupracuje s UNHCR, přitom v žádném z těchto veřejně dostupných zdrojů nebyla uvedena informace o tom, že by byly zjištěny systematické nedostatky rumunského azylového řízení. Také databáze Eurostatu dokládá, že mnoho uprchlíků požádalo v Rumunsku o azyl, z čehož vyplývá, že uprchlíci nemají obavy z rumunského azylového řízení, přičemž ho využívají v přibližně podobném počtu, jako azylové řízení v ČR. Pokud by byly žadatelé v Rumunsku vystaveni skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení, stěží by Komise EU rozhodla, že země je povinná přijmout v rámci relokací uprchlíky z Itálie a Řecka. Tím, že Rumunsko již v rámci relokací přijalo řadu žadatelů z Řecka a Itálie, zařadilo s k neaktivnějším zemím EU.
41. Pokud žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k nezletilosti žalobce, pak se s tímto tvrzením a souvisejícími námitkami krajský soud neztotožnil.
42. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaná měla od samého počátku důvodné pochybnosti o věku žalobce, protože z jeho vzhledu a i fotografie pořízené do správního spisu bylo evidentní, že žalobci je více let, než uváděných skoro 16 let. Jelikož žalobce neměl u sebe žádný doklad, z něhož by bylo možné relevantním způsobem jeho totožnost ověřit (neměl mobil a v něm uloženou fotokopii dokladu), vyžádala si žalovaná lékařské vyšetření ve Fakultní nemocnici Brno za účelem zjištění žalobcova biologického (kostního) věku. Z obdržené lékařské zprávy vyplynulo, že biologický věk žalobce odpovídá 19 letům a více. Za této situace byl zjištěný biologický věk vyšší minimálně o 3 roky než žalobcem tvrzených necelých 16 let, přitom i fyzický vzhled žalobce odpovídal spíše výsledku lékařského vyšetření, a proto žalovaná zcela po právu vzala za prokázané, že žalobce je zletilou osobou (nikoliv nezletilou osobou, jak tvrdil žalobce). Závěry žalované by bylo možné opřít o právní názor NSS, jenž byl vyjádřen v jeho rozsudku ze dne 20. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46, z něhož mj. vyplývá, že *„lze poukázat např. na judikaturu švýcarského Federálního správního soudu, která vychází z toho, že výsledek vyšetření zápěstní kosti má omezenou autoritativní hodnotu, zvláště po dosažení věku 16 let je důkazní hodnota vyšetření nižší a nelze z ní jednoznačně usuzovat na skutečný věk. Výpověď dotčeného cizince tak zjištěný výsledek vyšetření věku nemůže zpochybnit, ledaže by byl vyšší o 3 a více let oproti cizincem udávanému věku“*.
43. Žalovaná tedy neuvěřila žalobci tvrzenou nezletilou a nepřiznala mu v řízení postavení nezletilého cizince bez doprovodu. Navíc ke stejnému názoru, že tedy žalobce je starší 18

let, dospěl i sociální pracovník oddělení sociálně-právní ochrany dětí Úřadu městské části Brno-sever, jenž se účastnil provádění procesních úkonů v řízení o zajištění žalobce.

44. Pokud jde o žalobcem předkládanou fotokopii dokladu tzv. tazkiry, z něhož by měl podle žalobce vyplývat jeho věk necelých 16 let, pak s tímto tvrzením se krajský soud neztotožnil a uváděný doklad neprováděl k důkazu pro jeho nízkou či spíše nulovou vypovídající hodnotu. Žalobce sám v žalobě uváděl obsah tohoto dokladu s tím, že je tam uvedeno jeho jméno, avšak příjmení chybí, dále je zde uvedeno jméno jeho otce a jméno prarodiče. V rámci údajného popisu věku je zde uvedeno „vypadá na 16 let“ (datum není uvedeno) a dále je vyznačeno vystavení dokumentu v aktuálním roce 1399 nyní v Afghánistánu (ve vztahu k našemu kalendáři před necelým rokem). Z dalších údajů, které žalobce v žalobě z tohoto dokumentu citoval, jsou údaje o náboženství (islám), národnosti (afghánská), povolání (bez zaměstnání), pohlaví (muž) a občanský stav (svobodný). Z takto citovaného obsahu předkládaného dokumentu však nelze zjistit, a dokonce prokázat skutečný věk žalobce. Věk je zde naprosto neurčitě formulován („vypadá na 16 let“) a dokonce ani není zřejmé, z čeho vystavující orgán při tomto určení věku žalobce vycházel. Pokud žalobce opustil Afghánistán před více než rokem a půl, jak sám uvedl do protokolu, přičemž doklad měl být vystaven v Afghánistánu před necelým rokem, pak zjevně nemohl mít vystavující orgán při vydání tohoto dokladu fyzicky žalobce před sebou. Jeho věk pouze odhadoval, a to nejspíše z fotografie obličeje žalobce, která byla také na dokladu připojena. Nutno uvést, že tato fotografie mohla být pořízena někdy v minulosti, kdy žalobci skutečně bylo kolem 16 let. Fotokopie předkládaného dokladu tak v žádném případě neprokazuje současný věk žalobce. To je také patrné z přímého porovnání s aktuální fotografií vzhledu žalobce, kterou pořídila policie a je založena ve správním spise. Na této druhé fotografii je žalobce zachycen výrazně vyspělejší a starší. Vzhled žalobce na této fotografii více odpovídá biologickému kostnímu věku zjištěnému lékařským vyšetřením ve Fakultní nemocnici Brno. Naopak v případě fotografie umístěné na žalobcem předkládaném dokumentu (tzv. taskiry) jde o výrazně mladšího chlapce, avšak současně není vůbec jisté, že jde přímo o žalobce.
45. Soud nemohl přisvědčit ani posledně uvedené žalobní námitce, která vytýkala žalované nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k postavení žalobce jako žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalobce údajně žalovaná pominula otázku, zda je žalobce žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s jeho předáním do jiného členského státu EU. Uvedenému však krajský soud nemohl přisvědčit jak je ze spisového materiálu zřejmé, ve správním řízení byla provedena prověrka v informačním systému EURODAC a byla zde zjištěna shoda otisku prstů žalobce se záznamem ID: X. pořízeným dne 26. 2. 2021 v Rumunsku. Bylo také zjištěno, že žalobce je držitelem průkazu žadatele o azyl č. X. vystaveným v Rumunsku. Bylo zřejmé, že žalobce v měsíci únoru 2021 požádal v Rumunsku o mezinárodní ochranu. Výše uvedená zjištění jsou také obsažena v napadeném rozhodnutí žalované. Na základě takto zjištěných skutkových okolností následně žalovaná dospěla k závěru, že ve věci byly splněny podmínky pro zahájení tzv. dublinského řízení (tedy řízení, jehož účelem má být určení členského státu, který bude příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podanou žalobcem v Rumunsku a případné přemístění žadatele do tohoto státu), což byl elementární podmínkou pro vydání napadeného rozhodnutí. Okolnost, zda bude žalobce předán do Rumunska dle čl. 18

odst. 1 písm. a), b), c) nebo d) dublinského nařízení, nebyla pro vydání nyní napadeného rozhodnutí relevantní.

V. Závěr a náklady řízení

46. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí nebyla jejich náhrada přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.